

עפ"ג 7860/09/15 - אשרף עומר, דנג גוק קואדל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

16 נובמבר 2015

עפ"ג 7860-09-15 עומר(אסיר) נ' מדינת ישראל

עפ"ג 7518-09-15 קואדל(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

אשרף עומר (אסיר) דנג גוק קואדל (אסיר)

המערערים:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

נוכחים:

המערער (דנג גוק קואדל) וב"כ עו"ד טלי חזום

המערער (אשרף עומר) וב"כ עו"ד עלאא מסארווה

ב"כ המשיבה - עו"ד שירה לייטרסדורף-שקדי

מערער 1 - נאשם דנג גוק קואדל מערער 2 - נאשם אשרף עומר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדיון בשני התיקים הדנים בפסק הדין של בית משפט קמא יאוחד.

עמוד 1

ניתן והודע היום ד' כסלו תשע"ו, 16/11/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

עו"ד מסארווה: המדובר בתיק פציעה ואין להקל בכך ראש. הנזק שנגרם בתיק זה הוא נזק שהוא לא ברף הגבוה, לא נגרם אשפוז או טיפול רפואי מעבר לבדיקה רפואית ושחרור באותו יום. לא נותרה צלקת ולא נזק לצמיתות.

השאלה המרכזית בתיק היא שאלת מתחמי הענישה. אני טוען שמתחם הענישה שהוטל בתיק זה שמתחיל ב- 18 חודשים הוא מתחם מחמיר. תיקון 113 מדבר על כך שצריך תמיד להסתכל במבט השוואתי. בתיק הקודם שמענו על מי שהותיר צלקת ובעניינו נקבע מתחם ממאסר מותנה ועד 14 חודשים ושמעתי גם את דברי כבודכם לגבי המתחם שנקבע שם.

זה נכון שיש אלמנטים של חומרה שמעלים את הרף התחתון ממאסר מותנה למאסר בפועל שיכול להיות מאסר קצר מ- 18 חודשים ואני סבור שזה המקרה שבו תיקון 113 בא לתקן, צמצום פערם כאשר הפרמטרים המשתנים קיימים אבל הם לא עד כדי כך, ז"א זה לא יכול להיות שתיק של ניפוץ כוס בירה על פניו של אדם והותרת צלקת לכל החיים יוביל למתחם כזה, לעומת התיק שלנו. המערער שאני מייצג הוא לא זה שבפועל עשה את המעשה, מיוחסות לו אמרות מכוערות.

בהודעת הערעור הפניתי לפסיקה וענישה של בתי משפט שם נקבעו עונשים של 6 חודשים ו- 8 חודשים.

בית משפט קמא קבע שעונשו של המערער שאני מייצג ממקומם ברף התחתון של המתחם, לכן באופן טבעי הטענה המרכזית שלנו שהרף התחתון של המתחם הזה הוא רף מאוד מאוד גבוה, הוא רף שלא יכול לאפשר במקרים אחרים למשל שהעונש יהיה הולם לנסיבות, ז"א כאשר בית משפט קובע את המתחם הוא צריך לאפשר מנעד ולכן אני סבור שהמתחם כשלעצמו מחמיר וזאת אנו מוכיחים באמצעות הצגת מקרים שונים וענישה שונה. אני מדגיש את העובדה שהמערער שאני מייצג הוא ללא עבר פלילי. האירוע היה אירוע לא מתוכנן, אלא אירוע ספונטני ונבע מכעס ותסכול. אני סבור שכשאנחנו משקללים את הכל, עדיין המקרה שלנו הוא מקרה שמצדיק את התערבות ערכאת הערעור.

עו"ד חזום: אני מצטרפת לטיעוני חברי בכל הנוגע למתחם.

בעניינו של המערער שאני מייצג, בסופו של יום כתב האישום תוקן כאשר המערער הורשע בעבירה יחידה של פציעה בצוואת, כאשר הוראת החיקוק של החזקת סכין נמחקה ולא בכדי, כי לא הוכח שהמערער הביא את הסכין עמו למקום האירוע, מה שלמעשה הביא למחיקת הוראת החיקוק. על-פי הטענה הסכין היתה שם, המתלוננת אכלה איתה.

ניתן לראות שלא מדובר בלהב שמסוגלת לגרום לנזק רב, אלא להב שהיא עגולה. מבלי להקל ראש, המתלוננת כן היתה בבית החולים, אבל הנזק שנגרם לה הוא לא נזק חמור. היא שוחררה לאחר מספר שעות, לאחר בדיקה. נגרם לה חתך. היא נזקקה לתפרים. לא מדובר בנזק בלתי הפיך שנשאר לצמיתות.

מעבר לאותה פציעה לא ננקטה אלימות נוספת, המערער שאני מייצגת לא המשיך לתקוף ולכן לא יוחסה לו עבירה נוספת וגם לכך יש לתת משקל.

לגבי נסיבותיו האישיות של המערער, אני חוזרת על כל האמור בהודעת הערעור, קרי: להודיה המיידית, להתנצלות בפני המתלוננת, לחיסכון הזמן השיפוטי והעדת העדים, ללקיחת האחריות והצער והחרטה שהוא הביע בהזדמנות הראשונה.

אני מפנה לנימוקי הערעור בכל הנוגע לקושי הממשי ולנסיבותיו האישיות של מי שהינם פליטים, שנמצאים לבד בארץ ועונש המאסר עבורם קשה מנשוא. לענין זה אני מפנה לע"פ 6617/99 ו- 8649/11. בית משפט קמא כן עשה הבחנה בין המערערים בכך שהוא אומר שלמערער שאני מייצגת יש הרשעה קודמת, אבל בית משפט עצמו אומר שהרשעתו הקודמת של המערער היא לא בתחום האלימות ועל אף זאת באותו משפט כן מטיל עליו עונש מאסר ארוך יותר וממקם אותו בתוך המתחם.

הערעור מבוסס על המתחם המאוד מחמיר ובלתי פרופורציונאלי שקבע בית משפט קמא. מדובר בפציעה בצוואת שלא גרמה לנזק חמור, כאשר הפסיקה יש בה כדי להראות את מדיניות הענישה בנוגע למתחמים. לאחרונה נדחה רע"פ של טל עמרם על בית משפט מחוזי, שם נגזרו 6 חודשי עבודות שירות וגם בתיק הקודם שנשמע בפני כבודכם נקבע מתחם שבין 0 ל- 14 על אף שדובר בפציעה חמורה.

עו"ד לייטרסדורף: לראשונה הנאשם מודה בעובדות כתב האישום ופה באמת יש איזושהי אי התאמה בין עובדות כתב האישום לבין סעיף 334 שלבדו לא מגלם את החומרה של אותן נסיבות שבהן הנאשמים הודו.

כשמחפשים פסיקה רק על סעיף 334 חבריי לכאורה צודקים, משום שהמתחם בסעיף 334 לבדו הוא נמוך יותר. אני טוענת שניים, שהנסיבות פה הן כל-כך חמורות שגם המחוקק התייחס לזה שזה צריך לבוא לידי ביטוי כשקובעים את המתחם עצמו. גם בתוך המתחם הנמוך יותר התוצאה בסוף היא תוצאה נכונה. המדובר באירוע מאוד אכזרי.

אני מקבלת את המלצת בית המשפט.

באי כח הצדדים: אנו מקבלים את המלצת בית המשפט.

פסק דין

המלצנו אכן בפני המדינה להסכים לקיצור מסוים של תקופת המאסר בפועל שהושתה על המערערים שבפנינו, תוך מתן עונש אחד לשני המערערים ללא הבחנה ביניהם.

הנימוקים להמלצתנו עלו כחלק מהדיון בפנינו ומשנתקבלה ההמלצה איננו רואים לפרטם.

התוצאה היא כי אנו מעמידים את המאסר בפועל אותו ירצה כל אחד מהמערערים שבפנינו על 15 חודשים החל מיום מעצרו 9.12.14, כאשר יתר חלקי הענישה יישארו בעינם.

ניתן והודע היום ד' כסלו תשע"ו, 16/11/2015 במעמד הנוכחים.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

הוקלד על ידי סימונה אלפסי